
MŮŽETE KŘIČET CELÉ DNY,
ALE NIKDO VÁS NEUSLYŠÍ...
USA TODAY
BESTSELLER
★★★★★
DÍVKY
VE
SNĚHU
PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU
STACY GREEN

DÍVKY VE SNĚHU

DÍVKY VE SNĚHU

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANSOVÁ

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *The Girls in the Snow* v roce 2020 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2020
Translation © Markéta Jansová, 2023
Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-529-6 (pdf)

PROLOG

Říjen 1995

Nahoru a dolů. Ze strany na stranu. Byla snad někde na vodě? Nevzpomínala si, že by lezla do otcovy staré rybářské loďky, ale nejspíš to musela udělat. *Bože, dneska to nějak hází. Ještě z toho budu mít mořskou nemoc*, pomyslela si.

„Jsme tady, Nik." Někdo jí jemně zatřásl ramenem. „Prober se."

Nikki rozlepila oči. Otřela si zbloudilou slinu a pokoušela se zorientovat. „Kde?"

„Před tvým domem, přece."

Zívla tak silně, až jí z toho prasklo v čelisti. Hlavou jí probleskly rozostřené vzpomínky na události posledních několika hodin. *Seš pitomá. Pitomá!* „Promiň. Usnula jsem."

„Spíš omdlela." Annmarie jí pomohla z bezpečnostního pásu. „Opravdu ti nic není? Pořád jsi celá zelená."

Nikki za poslední hodinu už třikrát zvracela. To bude mít řádně vyrabovaný žaludek. „Jsem v pohodě. Kde mám kabelku?"

„Vzadu. Skočím ti pro ni."

Nikki chvilku zápolila s klikou dveří, načež se jí konečně podařilo otevřít. Dům se topil ve tmě. Rodiče už šli určitě spát. Stačilo jen nenápadně proklouznout dovnitř a zapadnout do

pokoje. Když se vyhne vrzajícím schodům, rodiče se o dnešní noci ani nedozví.

Nechtěla riskovat, že ztratí balanc, proto nejprve postavila obě nohy pevně na zem, a pak opatrně vstala. Nohy ji sice unesly, ale pro jistotu se ještě přidržovala auta, zatímco kolem něj tiše našlapovala, aby si vzala kabelku.

„Ještě jednou díky za odvoz." Nikki se hrnuly žaludeční šťávy do krku. Zařekla se však, že na příjezdové cestě rozhodně zvracet nebude.

„To nestojí za řeč," řekla na to Annmarie. „Ozvi se, až zítra vstaneš. Můžeme si pak promluvit o tom, co se stalo…"

Nikki by o dnešním večeru nejradši už nikdy nemluvila. „Jasně." Potichu zavřela dveře a přehodila si kabelku přes rameno.

Annmarie se s malým escortem na cestě hbitě otočila a ve vteřině už mizela v nedohlednu.

Letní vánek zašustil v kukuřičných polích a Nikki přidala do kroku. Za tmy ta pole přímo nenáviděla a byla by radši, kdyby rodiče před dům nainstalovali nějaké bezpečnostní světlo. Chytila se zábradlí a obezřetně stoupala po schodech nahoru. Prastaré podlahové lišty pronikavě skřípaly, zatímco se plížila ke dveřím a lovila klíče v kabelce.

Našla je a chystala se odemknout.

Náhle však ztuhla.

Zdobená výplň dveří byla vymlácená.

Vzala za kliku a zjistila, že je odemčeno. Ze strachu se jí rozklepala kolena a žaludek měla až v krku. Najednou se cítila naprosto bdělá, duchem i tělem. Střepy na zemi se v černočerné tmě barevně leskly.

Zdravý rozum jí velel, aby utíkala pro pomoc k sousedům. Ale co když se rodičům něco stalo?

Nejistým krokem vstoupila a nahmatala vypínač. Kvůli náhlému přívalu světla zamžourala a chodba jako by se zúžila a prodloužila, asi jako v zrcadlovém labyrintu na pouti. Třásla se jí

kolena, když kráčela chodbou ke schodišti a snažila se zaslechnout otcovo chrápání.

Určitě je vzhůru a čeká na ni, přemítala.

Nikki si uměla dost dobře představit reakci rodičů, kdyby ji paranoia z toho, že ji načapají, jak se vyplížila z domu, dohnala až tak daleko, že by mrhala časem příslušníků policie. Tohle není Minneapolis, pomyslela si. Stillwater bylo bezpečné a značně ospalé městečko.

Třináct schodů do prvního patra. Nikki jednou nakukala Annmarii, že těch třináct schodů značí přítomnost duchů v domě. Devítiletá děcka uvěří ledasčemu.

Uvolněné zábradlí se rozdrnčelo pod Nikkinou rozechvělou rukou. Koberec byl posetý temnými skvrnami. Nikki si protřela oči, ale ani poté skvrny nezmizely. Drobné kapičky přecházely v kaňky, které se s každým schodem zvětšovaly, až nakonec nabyly konkrétního tvaru. Béžový koberec hyzdily šlápoty vedoucí do ložnice rodičů, přičemž v některých otiscích poznávala fajfkové logo známé značky.

Nikki se zastavila před zavřenými dveřmi ložnice.

Nic se neozývalo. Ani chrápání.

Silně jí pulzovalo v uších, když pozvolna otevírala dveře.

Z boku postele kapala krev. Matčina paže bezvládně visela z matrace dolů.

Nikki se opět vedraly zvratky do krku. Znovu se jí zamlžil zrak. Zatímco jí rysy v tváři ztuhly, srdce jí zběsile tlouklo.

Jako by to byl jen zlý sen.

Ale co ten pach kovu a střelby?

Světlo z chodby vrhalo pruh světla na matku. Nikki v narůstající panice došla k posteli.

„Mami?“

Hleděl na ni pár vyhaslých hnědých očí. Tvář ztuhlá bolestí, noční košile zbrocená krví a rudá kaluž hned vedle těla, jež pozvolna stékala přes okraj postele dolů.

Nikki popadla matčinu ruku a přitiskla jí dva prsty na zápěstí. Žádný tep.

Vodka se ještě stále drala ven, když Nikki začala přerývavě dýchat. Vybavily se jí ty zakrvácené šlápoty... vrah se prošel matčinou krví.

A pak to uslyšela. Povědomou sérii zavrzání. Kroky někoho, kdo neví, kterým schodům se má vyhnout.

1. KAPITOLA

Současnost

Nikki se brodila závějemi. Silně zateplenou bundou jí profukoval štiplavě ledový vítr a do kozaček jí padaly hrudky sněhu. V duchu nadávala jako špaček. I za polárním kruhem bylo jistě větší teplo než tady v Minnesotě.

Ve sněhové pokrývce zely šlápoty od vysoké zvěře, které vedly až k drátěné ohradě pár set metrů vpravo. Poblíž stála křiklavě žlutá cedule s nápisem „NEVSTUPOVAT". Jednalo se o prostor obecně vyhrazený honitbě, ale v tuhle roční dobu to s úlovky valné nebylo. Kéž by stejně jako zvěř mohla ladně přeskočit plot a schovat se mezi stromy; namísto toho však čelila vichru na otevřeném kukuřičném poli.

Připojil se k ní muž ve vlněné čepici a po bradu zazipované parce úřadu šerifa okresu Washington. „Agentka Huntová?"

„Zvláštní agentka Nikki Huntová, FBI." Potřásla si s ním rukou a její ledový dech vyplnil prostor mezi nimi.

„Seržant Kent Miller z úřadu šerifa. S těly jsme nehýbali. Věděli jsme, že je budete chtít nejdřív vidět."

„Víte jistě, že se jedná o ty dvě dívky, které zmizely před dvěma měsíci?"

Millerovu snědou tvář zasypaly vločky navátého sněhu. „Ano. Jsou dobře zachovalé, ztuhlé na kost, přesně jako ty ostatní. Červenou mašli jsme však nenašli. Proto jsem váhal, jestli vás máme volat, ale šerif Hardin trval na spolupráci s FBI."

Těmi ostatními měl na mysli pětici žen, které v posledních pěti letech zabil Mráz. Byl to první sériový vrah, po kterém Nikki začala pátrat, a zatím první, kterého nedopadla. Mráz měl jasně zavedený postup: koncem podzimu unese ženu, kterou po blíže neurčenou dobu nechá žít, ale nakonec ji zabije a tělo zmrazí. Oběti mají vždycky červenou mašli ve vlasech a celé tělo je vydrhnuté bělidlem, takže se nikdy nenajde ani sebemenší stopa. Mráz působí mezi severní Minnesotou, Wisconsinem a Michiganem, přičemž nezřídka vezme oběť z jednoho města a zbaví se jí v jiném. Tělo vždycky pohodí do sněhu na vrcholu zimy, a to nejlépe tam, kde je každému hned na očích. Městský park, nádvoří střední školy, poloprázdné parkoviště – taková místa upřednostňuje. Odlehlé kukuřičné pole v nejzazší části zemědělského pozemku by bylo tím posledním místem, kde by jeho oběti hledala. Nikki si byla celkem jistá, že Mráz čerpá uspokojení z reakce veřejnosti. Tak proč by nechával těla tady, kde je nikdo nemusel najít ještě celé měsíce?

„Dvě oběti naráz, to Mrázovi není podobné," konstatovala Nikki.

„Šerif si myslí, že už mu jedna oběť nestačí," podotkl Miller s náznakem hořkosti v hlase. „Vy ho ale znáte líp než kdokoliv jiný."

„Tohle je jeho vrcholná sezóna." Nikki následovala Millerovy dlouhé kroky kukuřičnými poli, která jí vždycky naháněla hrůzu. Spousta jejích vrstevníků si v létě přivydělávala loupáním kukuřice, ale Nikki tam odmítala vkročit. Působilo to na ni stísněným dojmem. „Máme nějaký odhad, kdy se tu mohly objevit?"

„Jen velmi nepřesný. První pořádná sněhová nadílka přišla až v polovině prosince. Raději jsem si to ověřil, ale od té doby

máme trvale nějakých pětatřicet čísel. Včera připadlo dalších deset centimetrů, ale vítr to rozfoukává, takže se tvoří závěje."

Vítr o rychlosti padesát kilometrů v hodině, možná i víc, přemítala Nikki. „Komu to tady patří?"

„Jednomu statkáři kousek odsud," odpověděl Miller. „Tohle je jeho zadní pole, na kterém pěstuje hlavně sladkou kukuřici."

„V zimě sem asi moc často nepřijde." Nikki hned napadlo, že jistě nebude jediná, kdo tohle ví.

„To asi ne," řekl Miller. „Utekl mu pes a jeho syn se za ním rozběhl po cestě dolů. To on našel těla."

Chudák kluk. „Přišlo to psisko do kontaktu s těly?"

„Naštěstí ne. Už jsme tady."

Mohlo by se zdát, že desítky obětí za osm let v téhle branži Nikki zocelí, pohled na mrtvé děti ji však pokaždé rozhodil. Stáhlo se jí hrdlo a ruce zaťala v pěst. Vrazi dětí zasluhují zatraceně vypečené místo v pekle.

Dívky ležely na boku tvářemi k sobě. Jejich trup částečně zakrývala tenká vrstva sněhu. Pod hýžděmi a kolem krku byly svázané roztřepeným hnědým lanem, ale zda je vrah spoutal před smrtí nebo až potom, to napoví až podlitiny. „Vrahovi se nejspíš nevešly do mrazáku, proto je takhle svázal."

„Takže Mrázovým obětem se to nepodobá?" ujišťoval se Miller.

„Dosud vždycky ležely na zádech." Oběti měly ruce zkřížené na prsou, jako by je někdo nachystal na pohřeb. Tenhle detail Nikki před tiskem záměrně zamlčela a prozradila jen to, že je našli položené ve sněhu.

Miller zíral na mrtvé dívky a kroutil přitom hlavou. „Nikdy jsem pátrání po nich nevzdal," zamumlal.

„O tom nepochybuju." Nikki moc dobře věděla, že každý vyšetřovatel má případ, kterým se užírá, a tenhle byl přesně jedním z těch, kvůli nimž se policajti dávali na pití.

„Ta tmavovláska je Kaylee Thomasová," informoval ji Miller. „A vedle ní leží Madison Maloneová."

„Obě prvačky ze střední?“ Mrázovým nejmladším obětem bylo osmnáct.

„Na Mráze jsou trochu mladé, ale Kaylee vypadá starší. Možná cílil na ni a Madison se mu připletla do cesty.“ Znělo to, jako by se za svou teorii styděl. Za celých pět let Mráz ani jedinkrát nezměnil svůj postup.

„To si myslíte vy, nebo šerif?“ Nikki by se vsadila, že šerifa Hardina od ohledání místa činu odradilo počasí.

„Šerif.“

Nikki se zachvěla zimou. „Vy jste tu byl jako první?“

Miller přikývl.

„Co vás napadlo, když jste je takhle uviděl?“

„Nejdřív jsem zvažoval Hardinovu teorii, ale chybí červené stužky. Působí to naaranžovaně. Řekl bych, že to udělal někdo místní a tohle místo zvolil v domnění, že tady těla nikdo nenajde až do jara.“

„Vidím to stejně, ale šerif je nejspíš jiného názoru,“ odtušila Nikki. „Těžko se mu divit. Je to hned větší komplikace, když jde o lokálního pachatele.“

Nikki si klekla ke Kaylee a v očích ji zaštípal vichr a sníh. Dívka měla husté, černé vlasy, které tu a tam oživovaly zesvětlené pramínky. U krku měla natržený lem svetru, jako by ji někdo popadl zezadu. Obě dívky byly bosé. Kaylee zela díra v ponožce, z níž vykukoval růžově nalakovaný palec.

Nikki si upravila rukavice a opatrně se dotkla Kayleiny paže. „Tohle měly na sobě, když zmizely?“

Miller přikývnul. „Oblečení jim doslova přimrzlo k tělu.“

„Ten světlý melír měla Kaylee už dříve?“

„Dělala si ho sama těsně předtím, než zmizely.“

„Máme nějakou její fotku s melírem?“ Nikkina expertka přes místo činu by mohla být schopna určit, o kolik dívce vlasy vyrostly – pokud vůbec – než zemřela.

„O žádné nevím,“ odpověděl Miller.

Kaylee přimrznul svetr ke krku. Madison měla zaťaté pěsti pod bradou, lehký kabát však měla zapnutý až ke krku.

„Proč má Madison kabát?“

„Chtěla jít ven jen v halence,“ vysvětlil Miller. „Otec ji před odchodem donutil, aby si vzala kabát.“

Nikki přemítala, zda se dívky staly obětí přepadení, nebo šly k někomu domů a vyzuly se s tím, že se na okamžik zdrží.

Millera a Nikki zaskočil něčí křik. Sněhem se za nimi brodil hubený muž s tenkýma nohama a vikingskou čepicí na hlavě. Copánkové střapce poletovaly ve větru a klapky přes uši se zvedaly nahoru a dolů.

„Nejsou ty boty na tvoje pařátky trochu moc těžké?“ popíchla ho Nikki.

Agent Liam Wilson jí ukázal prostředníček. „Aspoň mám nohy v teple.“

Liam jednotku doplnil před rokem jakožto čerstvý absolvent výcvikového střediska FBI. Pro svou vysokou, hubenou postavu a zrzavé vlasy byl trvale terčem posměchu, ale nenechal se tím zdeptat. Díky trpělivosti, smyslu pro detail a obdivuhodné intuici se stal cenným přínosem jejich drobné jednotky profilování pachatele.

„Kde je Court?“ Působení přírodních živlů je pravděpodobně obralo o veškeré naděje na nález stop, s Courtney Hartovou však spolupracovala dost dlouho na to, aby věděla, že dokáže najít jehlu v kupce sena.

„Tady!“ Courtney se i s celou výbavou vláčela sněhem hned za Liamem. „Jak hluboko se ještě, krucinál, probořím?“

„Zas tak hluboký ten sníh není,“ opáčil Liam. „Problém spíš bude ve tvém trpasličím vzrůstu.“

„Já jsem v normě. To ty jsi přírodní úkaz.“

„Seržante Millere, tohle je agent Liam Wilson a naše vrchní vyšetřovatelka místa činu, Courtney Hartová. Patří mezi naše nejlepší forenzní odborníky a šéfuje mé jednotce pro řešení

mimořádných událostí," vysvětlila Nikki. „Liam se podílel na posledním Mrázově případu a Courtney je se mnou už od samého začátku."

Liam potřásl Millerovi rukou. „Řekl bych, že mě těší, ale vzhledem k okolnostem je to spíš opruz."

Courtney něco souhlasně zamumlala, kývla Millerovi na pozdrav a šla dál k místu, kde ležela těla. „Držela jsem se protokolu ohledně Mráze, takže jsem přišla sama. Takhle ztuhlá těla dají zabrat a rozhodně nepotřebujeme, aby nám tady ve sněhu šmejdil celý tým." Klesla na všechny čtyři a sehnula se k hlavám dívek tak, že byla nosem jen na centimetr daleko od jejich tváří.

„Co to dělá?" nechápal Miller.

Courtney se podívala na Nikki a nepatrně zavrtěla hlavou. Mráz své oběti vždycky pečlivě vydrhnul bělidlem a nevynechal přitom ani oděv. Zápach bělidla se linul z dosud všech Mrázových obětí a Nikki byla skálopevně přesvědčená o tom, že ani tentokrát by to nebylo jinak. Tenhle klíčový detail, stejně jako pozici těla, médiím zamlčela a mohla se spolehnout na to, že její lidé nic z toho neprozradí, dokud si Millera dostatečně neprověří.

„Jen se pokouším zjistit, jak dlouho byly pod sněhem," řekla Courtney. „Nějaké tipy?"

„Přinejmenším několik dní, řekl bych," odpověděl Miller. „Tenhle dotěrný vichr je pomohl odkrýt."

Liam pohlédl na seržanta Millera. „Bez urážky, ale tohle podle mě není Mrázova práce."

„V tom jste zajedno," řekla Nikki. „Co víte o statkáři, kterému to tady patří, seržante?"

„Je to muž zhruba tak našeho věku, který zdědil rodinnou farmu. Záznam v rejstříku nemá. Synovi je čtrnáct, také naprosto bezúhonný."

Nikki pohlédla na Liama, který se zachvěl pod náporem rázného větru. „Nákladák je na cestě?"

„Pojízdný mrazák?" zeptal se Liam. „Jo."

„Je to poprvé, co ho uvidím v provozu," podotkl seržant Miller. „Nikdy bych si nepomyslel, že pojede pro dvě mladé holky, a ne nějakého nešťastníka, pod kterým se probořil led."

Courtney si přidřepla k Madison a silnou lupou zkoumala dívčiny džíny. „Zatracený vítr. Veškeré stopy jsou nejspíš fuč, leda by něco zůstalo přimrzlé k oděvu."

„Hele, šéfová, co kdyby ses šla ohřát do auta, než ten naklaďák přijede? Já tu s nimi počkám." Liam obcházel těla a fotil digitálním fotoaparátem.

Nikki by jindy odmítla, ale ruce i nohy už ji bolely od zimy.

Zatímco s Millerem v tichosti kráčeli zpět, mozek jí šrotoval na plné obrátky. Nalezená těla byla zcela zmrzlá, což vysvětlovalo, proč šerif Hardin považoval za nutné ji o případu uvědomit. Když ovšem uvážila, že její příjmení bude opět plnit stránky novin, nemohla se ubránit dojmu, že Hardin jen využil příležitosti přilákat ji sem. Do Stillwateru nepáchla dobrých dvacet let, a třebaže to bylo veskrze opuštěné městečko, vyvolávalo v ní pocity stísněnosti.

Když teď měla jistotu, že to není Mrázova práce, mohla vyšetřování přenechat místní policii, vrátit se do St. Paul a Stillwater ponechat minulosti, kam také patřil. Věděla však, že ty dvě mrtvé dívky ve sněhu hned tak z hlavy nedostane.

„Sakra," zasyčel Miller. „Někdo jí musel dát tip."

Nikki si chránila oči před padajícím sněhem. Před jejím džípem parkovala čtyřdveřová dodávka. Žena za volantem sledovala, jak se pojízdný mrazák šourá po příjezdové cestě a zastavuje za seržantovým hlídkovým vozem. Naťukala něco do telefonu a rychle se zkoukla ve zpětném zrcátku.

„Caitlin Newportová," spustil Miller. „To je –"

„Já vím, kdo to je." Caitlinin poslední krimi dokument podle skutečných událostí měl za následek to, že se na smrt odsouzený vězeň dočkal nového soudního procesu. Fred Elwood byl v roce 2000 odsouzen za brutální vraždu své osmašedesátileté tchyně.

Jeho malá neteř vypověděla, že se schovala ve skříni a jasně viděla svého strýčka při činu. Později však vzala svá slova zpět. Díky vzorkům DNA Elwooda vloni nakonec zprostili viny.

Caitlin hbitě vyskočila z dodávky a narazila si čepici na medově zlaté vlasy. Rozhlédla se kolem, zapnula se až po bradu a vykročila sněhem, jako by měla veškeré právo promenádovat se po místě činu.

Namísto značkových kozaček a padnoucího kabátu zvolila neforemné oteplovačky a obnošenou parku.

Takhle rozumně se Caitlin zpravidla neoblékala, takže bylo jasné, že chtěla splynout s davem. Pod slunečními brýlemi skrývala zvídavé oči. Přesto Nikki cítila intenzitu jejího filmařského pohledu.

„Naši to s ní vyřídí." Miller pokynul dvěma promrzlým strážníkům, jejichž jediným úkolem bylo stát a nedovolit, aby se někdo nepovolaný přiblížil k místu činu.

Vyšší z nich zastoupil reportérce cestu a zavrtěl hlavou. Caitlin mu věnovala pobavený pohled a ukázala směrem k Nikki.

„To je v pořádku, strážníku." Nikki si reportérku změřila pohledem.

Caitlin se na strážníka usmála, a ten jí ustoupil z cesty. Rázovala sněhem jako zápasník a upřeně se dívala na Nikki.

Ta jí rukou naznačila, aby zastavila. „Za pásku už ne."

„Vím, jak to chodí, agentko." Caitlinina přátelskost byla asi tak skutečná jako barva jejích vlasů. „Přiznávám, že vás jsem tady nečekala."

„Zavolali mě," odpověděla Nikki. „Na rozdíl od vás."

Caitlin pokrčila rameny. „Když myslíte. Jak to jde s honbou za Mrázem?"

Nikki se s touhle novinářkou setkala dvakrát během posledních dvou let a pokaždé se jednalo o vyšetřování Mrázova činu. Caitlin věděla, že tenhle vrah by jen tak neslevil ze svých postupů. „Inu, je to jeho oblíbená roční doba."

„Snad policie nevěří, že by zničehonic změnil svůj *modus operandi* a unesl dvě středoškolačky?“ Nikki se nedala ošálit náznakem překvapení v Caitlinině hlase.

„Jak můžete vědět, o jaké oběti se jedná?“ zeptala se Nikki.

„Stillwater se celkem rozrostl od té doby, co jste tu byla naposledy, ale stále je to maloměsto. Zprávy se tu šíří rychle.“

„Fajn,“ odvětila Nikki. „Přesto vám k případu nic neřeknu.“

„Takže na něm děláte?“

„Proč myslíte, že jsem tady?“

Caitlin si posunula brýle do vlasů. Barevné kontaktní čočky propůjčovaly jejím očím ledově modrý odstín. „Jen mě to trochu překvapuje.“

Nikki se kousla do vnitřní strany tváře. Její jméno ve Stillwateru zdomácnělo. Všichni ji znali jako tu dívku, které zavraždili rodiče a u soudu byla korunním svědkem. To ona tehdy v domě přistihla Marka Todda, což napomohlo jeho rychlému odsouzení. Lidé ze Stillwateru ji buď litovali, nebo dělali, že neexistuje. Po ukončení soudního procesu chtěla co nejrychleji odmaturovat a vypadnout z města.

Caitlin se však jistě dovtípila, že špatné vzpomínky nebyly to jediné, co drželo Nikki dál od města. Koneckonců ji všude hned poznali – případ se dostal i za hranice Stillwateru –, a tak se nechala ostříhat, přebarvit na blond a vyučující z univerzity v Minnesotě požádala, aby ji neoslovovali příjmením, protože jinak by se jí o normálním životě mohlo jen zdát. Caitlin se z ní snažila vytáhnout nové informace ohledně smrti jejích rodičů. Poslední měsíc se Nikki ocitala pod palbou dotazů ze strany médií, a rozhodně teď nehodlala Caitlin dopřát exkluzivitu.

K pásce přistoupila dvojice koronerů s výbavou nutnou k vyzvednutí těl.

„Do kopce a pak dolů. Kukuřičné pole hned za rohem.“ Nikki už docházela trpělivost. „Měla byste jít, Newportová, nebo vás odsud nechám vyvést.“

„Už policie identifikovala těla?“

Jestli chce Caitlin informace, bude si je muset obstarat u místních. „Bez komentáře. Sbohem.“

Nikki se k ženě otočila zády a vypravila se za koronery. Stillwater se možná rozrostl, ale pořád to byla jen taková větší vesnice, kde se zprávy šířily rychlostí blesku. Za jak dlouho se asi všichni dozví, že se Nikki vrátila, a zahltí ji otázkami, na které nezná odpověď?

Plahočila se přes kopec zpátky do pole. Courtney klečela u jednoho z těl, zatímco Liam stále dokumentoval místo činu. Nebylo to zdaleka poprvé, kdy vyšetřovali v oblasti zasypané sněhem, a tak v žádný závratný objev ani nedoufala. „Hádám, že jsi nic nenašla.“

„Bohužel,“ připustila Courtney. „Tahle nešťastná děcka jsou stejně promrzlá jako Mrázovy oběti, což znamená, že budeme čekat minimálně týden, než roztají.“

„Jak to?“ podivil se Miller.

„Tání těl je zdlouhavý proces,“ vysvětlila Courtney. „Pokojovou teplotu musíme navozovat pozvolna, jinak riskujeme ztrátu stop. Ze všeho nejdřív tají kožní deriváty, takže bych mohla udělat stěr z nehtů. Soudní lékařka nám je ale nedovolí svléct ani zout, dokud těla zcela neroztají.“

„Což potrvá minimálně pět dní,“ dodala Nikki. „Co můžeme zatím dělat?“

Courtney pokrčila rameny. „Nic moc. Až budou ve voze, můžu s pomocí UV záření hledat stopy krve nebo spermatu. Vzorky budu moct odebrat, teprve až mi dá soudní lékařka zelenou, ale přinejmenším budeme vědět, jestli je tam něco použitelného.“

Koroneři se pořádně zapotili, když neforemně zmrzlá těla opatrně vkládali do pytle na mrtvoly.

Courtney popotáhla. „Nikdy nepochopím, jak můžou být lidi tak krutí. Ty holky měly celý život před sebou.“

„Někteří už se zlí narodí.“ Nikki jemně stiskla kamarádčino rameno. „Jiní se jimi stanou. Pohled na cizí utrpení jim dělá dobře. Je to otázka převahy.“

„Jak to jenom děláš?“ řekla Courtney. „Práce s těly dá zabrat, ale jednat s vrahy tváří v tvář? Snažit se jim porozumět? To ani náhodou.“

V Nikkiných začátcích u FBI se jí sériový vrah nejméně čtyř chlapců podíval zpříma do očí a pocit ze svých činů označil za „nadmíru uspokojivý“. A zatímco její ostřílený parťák u výslechu zbledl, s Nikki to ani nehnulo. Muž líčil jednotlivé mordy do strašlivého detailu, protože ho těšila reakce Nikkina kolegy, a naopak dráždila absence emocí u Nikki. Pokoušel se své líčení přikrášlit tak, aby v ní vyvolal nějakou reakci. A právě v tom okamžiku se zlomil a přiznal k vraždě, za kterou ho chtěla zavřít: únos a vraždu dvanáctiletého chlapce před bezmála deseti lety. Její kolegové jen žasli a nechápali její schopnost udržet si takový odstup. Nikdy se nesvěřila, že to s ní udělala léta potlačovaných vzpomínek na vraždu rodičů.

„Vyslechneme rodinu a pak vydáme tiskové prohlášení,“ oznámila Millerovi.

„S tiskem to vyřídím,“ navrhnul jí. „Vás by jen bombardovali osobními dotazy. Bude jednodušší, když prohlášení učiním sám.“

„Mráze ještě nechte ve hře,“ nakázala mu Nikki. „Řekněte jim, že FBI byla přizvána z důvodu podobnosti s předchozími Mrázovými činy, takže prošetřujeme veškeré možnosti. Nesmíme moc vytrubovat, že jsme nezbaštili pachatelův pokus hodit to na Mráze, protože pak by se měl setsakra na pozoru. Potřebujeme, aby se cítil natolik z obliga, že udělá nějakou botu.“

„Zařídím, aby se prohlášení dostalo ještě do večerních zpráv.“ Miller zavřel oči, když zapínali vak s Madisoniným tělem. Zjevně potlačoval emoce. „A když se budou lidi od tisku ptát, jestli na tom osobně děláte, odpovím akorát to, že nám s případem vypomáhá FBI.“

Nikki oceňovala Millerovu diskrétnost, i když si nedělala iluze, že by unikla veškeré pozornosti. Její věhlas agentky FBI nebyl nic ve srovnání s její minulostí ve Stillwateru. Nepřišla sem však proto, aby otevírala staré rány. Vrátila se, aby našla monstrum, která zabilo dvě nevinné dívky. A taky že ho najde, protože monstra byla její specialita. To se o ní vědělo.

2. KAPITOLA

Nikki to vzala po dálnici číslo 96, takže jí cesta trvala trochu déle, ale vozovka byla v mnohem lepším stavu než okreska. Nikki jen žasla, jak se za těch osmnáct let Stillwater vzmohl. Vyrůstala prakticky na venkově, ovšem v polích a mokřadech, ve kterých kdysi dováděli s kamarády, nově vyrostly obytné domy a sídla firem.

Do centra města se vydala delší cestou, která vedla přes starou zástavbu. Poslední dva roky na střední Nikki bydlela u své pratety v jednom z impozantních viktoriánských sídel. Jako malá si tam krátila čas hledáním skrytých chodbiček a duchů, zatímco u dospívající Nikki převažovala otupělost. Pilně se učila, aby se dostala na dobrou školu a mohla dát Stillwateru jednou provždy sbohem. Její vzpomínky na život tady postupně bledly. Telefonát ohledně Madison a Kaylee je však vmžiku přivolal zpět.

Čtyři bloky od úřadu šerifa a nově nablýskaného správního centra se pohybovala skupinka s transparenty.

CHCEME TESTY DNA!

SPRAVEDLNOST PRO MARKA TODDA!

MARK JE NEVINNÝ. SVOBODU MARKOVI!

Nikki prudce šlápla na brzdu, když naskočila oranžová, a zlostně hleděla na protestující. Většině mohlo být tak kolem dvaceti a zdáli se být odjinud. Pevně svírala volant, aby nepodlehla nutkání stáhnout okénko a zaječet.

Rozsvítila se zelená a Nikki šlápla na plyn. Marka Todda teď musela pustit z hlavy. Na pořadu dne měla jiného zločince.

Zatímco procházela úřadem šerifa, cítila na sobě zvědavé pohledy všech přítomných. Prošedivělý strážník vystrčil hlavu ze své kukaně a žena Nikkina věku v pokročilém stadiu těhotenství poodjela s židlí dozadu, aby měla lepší výhled.

Nikki následovala Millera chodbou a samotnou ji překvapilo, jak je ze setkání s šerifem Harveym Hardinem nervózní. Byl to ještě řadový policista, když se jí život obrátil vzhůru nohama. Na místo činu dorazil jako první poté, co se Nikki podařilo utéct a zavolat 911, načež ji provázel jednotlivými fázemi soudního procesu. Vůbec tehdy netušil, jak ji utěšit, a s Nikki bylo nejspíš těžké pořízení.

Miller klepnul na šerifovy otevřené dveře. „Můžeme, pane?"

„Ale jistě," odpověděl hlasem chraplavějším, než se Nikki pamatovala.

Prošla kolem Millera a horko těžko zachovala neutrální výraz. Harvey Hardin měl přinejmenším o dvě konfekční velikosti víc než kdysi. Nikdy nepatřil zrovna k hubeňourům, ale teď musel mít bezmála sto padesát kilo. Černé vlasy se mu stříbřitě leskly, kila navíc mu však ubrala pár let.

Ztěžka se zvedl ze židle. „Děkuju, že jsi tu, Nicole. Posaď se u nás."

Nikki na okamžik ztuhla. Od odjezdu ze Stillwateru ji nikdo neoslovoval Nicole. Posadila se a Miller usedl vedle ní. „Snad vám bude můj tým nápomocný."

„Tvá profesní historie u FBI je dost působivá," zalichotil jí Hardin.

„Má to své výhody, když si zločin prožijete na vlastní kůži.“ Pevně sevřela teplý hrnek s kávou. Prsty ji ještě bolely od mrazu. Ačkoliv byli s Hardinem vždycky zadobře, něco jí na něm nesedělo. Už od dětství chovala určitý odpor k autoritám. Ztratila důvěru vůči lidem, kteří ji měli chránit, ale neučinili tak.

„Viděla jsi ten protestní dav?“

„Svoboda slova.“

„Tahle krvácející srdce z *Projektu neviny* jsou přesvědčená o tom, že jsme to na toho chlapa navlékli, a teď ho chtějí očistit pomocí miniaturního vzorku DNA.“ Hardin znechuceně zvlnil rty. „Ty ale víš, kde je pravda, viď?“

Nikki se dozvěděla o zahrnutí Marka Todda do *Projektu neviny* jen pár dní před Díkůvzdáním. Mluvila o tom s novým státním návladním, který ji ujistil, že jeho lidé se budou zabývat návrhem Toddových obhájců. Poradil jí, ať si užije dny volna a pustí to z hlavy, a Nikki dělala, co mohla, aby svou pozornost upřela na důležitější věci. Stále však netušila, kdy soudce rozhodne o provedení testu DNA, a do Stillwateru by ani nepáchla, kdyby tušila, že se z toho stane tak velké téma.

Přikývla. „Raději bych se zaměřila na Madison a Kaylee, pokud nevadí. Od toho jsem tady.“

Ozvalo se zavrzání, když se Hardin na židli opřel a dvojitá brada mu propůjčila vzhled překrmeného buldoka. Nikki se bála, že se z knoflíčků jeho košile zakrátko stanou malé neřízené střely. „Chci jen, abys počítala s náporem zájmu, hlavně až se o tobě dozví Toddův mladší bratr.“

„To mě příliš netrápí,“ řekla Nikki. „Jsem tady, abych dělala svou práci.“

Hardin si položil masité ruce na břicho. „Nuže, jsi vdaná? Máš děti?“

„Rozvedená. Na děti není čas.“

Seržant Miller si odkašlal. „Rodiny obětí tu budou co nevidět.“

Nikki byla za jeho vsuvku vděčná. „Kaylee a Madison zmizely před šesti týdny?“

„Ano. Kaylee byla u Madison doma. Je to kousek za lesem, u přírodní stezky, která vede kolem jezera,“ popisoval Miller. „Madison napsala kamarádovi, který bydlí na opačné straně parku, že za ním přijdou a vezmou to po stezce. Je to asi deset, patnáct minut chůze. Neukázaly se.“

„Prostě zmizely,“ dodal Hardin. „Madison měla vypnutý telefon, který od té doby nikdo nezapnul. Žádná GPS. Ani v seznamu hovorů není nic podezřelého.“

„A co Kaylein telefon?“

„Žádný neměla.“

„Teenagerka bez mobilu? Jako vážně?“

„Matka jí ho zabavila pár týdnů předtím,“ vysvětlil Miller. „Kaylee byla pěkné kvítko. V létě ji máma načapala ve společnosti lidí, se kterými by se vůbec neměla stýkat.“

Hardin se pousmál a mrknul na ni, ale v očích měl prázdno. V minulosti vyhmátnul pěknou řádku ilegálních večírků, kterých se tehdy nezletilá Nikki účastnila.

„V seznamu hovorů se nic nenašlo? Žádné podezřelé esemesky? A co její sociální sítě?“

„Kaylee měla v telefonu jen hrstku kontaktů: mámu, Madison, číslo k mámě do práce. Ale jak říká šerif, už delší dobu ho neměla u sebe. Měla jen Instagram a ten byl nastavený na soukromý mód. Všechny ostatní účty vloni smazala.“

„Nechce se mi věřit, že by se mladá holka obešla tři týdny bez mobilu,“ zapochybovala Nikki. „Chodila Kaylee někam na brigádu?“

„Dá se to tak říct. Hlídala děti sousedům,“ odpověděl Miller. „Její matka Jessica ji držela dost zkrátka a trávila většinu času v práci. Kaylee neměla moc šancí na odvoz kamkoli do práce.“

„Ale peníze měla, ne?“

„To asi ano.“

„Pak tedy musela mít nějaký laciný telefon," prohlásila Nikki. „S předplacenou kartou. Rozhodně by se nenechala jen tak odstřihnout od kamarádů."

„Prohledali jsme celý její pokoj," řekl Miller.

„V tom případě ho musela mít s sebou." Nikki by vsadila celou jednu výplatu na to, že Kaylee měla tajný telefon. Jen doufala, že Madison nebyla jediná, kdo o tom věděl. „Máme nějaké podezřelé?"

„Žádné zásadní," připustil Miller. „Kayleina matka tak trochu randila s jedním chlápkem. V době zmizení děvčat byl v práci, což mu dosvědčilo hned několik lidí. Miles Hanson, ten kluk, ke kterému Madison s Kaylee šly, má také alibi. Táta s ním byl celý den doma a podle záznamů z kamer u předního i zadního vchodu tam vůbec nedošly."

„A co jejich rodiče?" Nikki nikdy nebyla schopná pochopit, jak může rodič ublížit vlastnímu dítěti, ale statistiky hovořily jasně – pachatel zpravidla pocházel z rodiny.

„Kayleina matka mívá dlouhé směny v pečovatelském domě," řekl Miller. „Byla celý den v práci. Madisonina matka jela za rodiči do Northfieldu a její nevlastní otec pracuje pro farmaceutickou společnost. Tou dobou byl v Minneapolisu na obchodním jednání s klientem. Čas na účtu z restaurace zhruba odpovídá době odchodu Madison a Kaylee za kamarádem."

Madisonin otčím to měl nejméně hodinu cesty tam i zpět, možná víc. „Víte jistě, že byl v Minneapolisu?"

„Rozhodně tam byl v době, kdy dívky opouštěly dům. Dívky máme na záznamech z kamer krátce poté, co Madison poslala zprávu kamarádovi," ujistil ji Miller. „A svědek je viděl na cestě poblíž Madisonina domu. Chvíli nato zmizely."

„Kdy se otčím vrátil?" zajímalo Nikki.

Miller jí podal notně ohmataný spis. „Zajel ještě do kanceláře. Přišel tam v 15:00 a odešel krátce po 19:00. Kayleina matka šla pro dceru k Hansonovým. Když pochopila, že se tam dívky

vůbec neukázaly, zavolala Madisoninu otčímovi, který se okamžitě sebral a přijel."

Nikki procházela zápisky. Millerův úhledný rukopis byl dobře čitelný a všechno měl pečlivě poznamenané. „A co její biologický otec?"

„Odešel od nich, když byla ještě malá, a teď žije v Kalifornii. Má neprůstřelné alibi. Ležel v nemocnici se žlučovými kameny."

„A co ostatní mládež, se kterou se Kaylee stýkala?"

„Byla tak trochu samotářka. Měla sestřenici v Hudsonu. Kaylee s ní a jejími kamarády v létě trávila dost času," řekl Miller. „Prověřili jsme každého, s kým se přátelila."

„Ale od té doby, co je vyhmátli na jednom večírku, už Kaylee svou sestřenku moc nevídala. Do zabavení telefonu s ní ani nemluvila." Hardin pokrčil rameny. „Rád bych si myslel, že nám třeba potvrdí, že měla tajný telefon, ale…" Rozhodil rukama. „Znáš tyhle děcka."

Nikki se stáhlo hrdlo, od poznámek však nevzhlédla. Do Hudsonu se jezdilo na ohňostroje a wisconsinský ležák. „Tihle mladí policii lžou v jednom kuse. A jsou daleko chytřejší, než jsme byli my. Moc dobře vědí, že bez soudního příkazu se jim do telefonu nepodíváte. A bez pádných důkazů vám ho dokonce odmítnou vydat."

„Madison měla ve škole celkem dost kamarádek," navázal Miller. „Žádná z nich o těch dvou neřekla křivé slovo."

„Což je už samo o sobě podezřelé." Ať se svět měnil sebevíc, dospívající dívky zůstávaly pořád stejně nevyzpytatelné. Bylo zcela vyloučené, aby s někým nebyly ve křížku.

„S učiteli to byla jiná," dodal Miller. „Madison byla zlatíčko, ale Kaylee považovali za problematické děvče, které zahazovalo svůj potenciál a nedávalo si pozor na pusu. Pěkných pár odpolední strávila po škole."

„Být to jen Kaylee, myslel bych si, že zkrátka utekla. Ale Madison není ten typ," řekl Hardin. „Je tu řada podobností s Mrázovými mordy. Proto jsem tě pozval, abys to prověřila."

Hardin nebyl žádný hlupák. Věděl, jak zanedbatelná existuje pravděpodobnost, že tyhle vraždy spáchal Mráz. Případ spíš posloužil jako záminka, aby ji vylákal zpět do Stillwateru a odvrátil část pozornosti ze sebe na Nikki. „Soudě podle důkazů to Mráz nebyl."

Hardin přikývl. „To jsem si myslel, ale seržant Miller to viděl jinak."

Miller zbrunátněl. „Pouze jsem s vámi souhlasil, že bychom tu možnost měli zvážit."

Nikki odolala pokušení protočit panenky. „Věřím, že hledáme někoho, kdo ty dívky znal. Nikoliv sériového vraha. Ale jak už jsem řekla seržantu Millerovi, pokud necháme veřejnost v tom, že Mráz je ve hře, pravého vraha to může uchlácholit, aby pak šlápl vedle."

„Dobrá strategie." Hardin si ji zkoumavě prohlížel. „Ty ale chytáš jenom sériové vrahy, ne? Když to není Mráz, nemáš důvod tu zůstávat."

Zůstat znamenalo vypořádat se s Caitlin Newportovou, s odvoláním Marka Todda a spoustou dalších věcí. Byla na to Nikki skutečně připravená?

Nejspíš ne, ale teď od toho nemohla odejít.

„Dělám i jiné věci. Ráda zůstanu a pomůžu vám."

Millerovi zabzučel telefon. Zbledl. „Rodina Madison je tu. Bože, tuhle část nesnáším."

Nikki na tom nebyla jinak. Viděla se ve tváři každého člena rodiny. „Půjdu s vámi, jestli chcete. Někdy je lepší, když rodinu neznáte."

Hardin si odkašlal a zabodl pohled do Millera. „Ona to ještě neví?"

„Nevěděl jsem, jak to říct."

„Co bych jako měla vědět?"

„Madisonin nevlastní otec je John Banks. Vychovával ji od útlého dětství poté, co její biologický otec odešel."

Nikki zatrnulo.

Než její rodiče zemřeli a ona se uzavřela před světem, John Banks byl její první velká láska. Právě s ním trávila tu noc, kdy jí zabili rodiče. Neviděla ho už celé roky a jeho tvář bude bolestnou připomínkou všeho, od čeho utekla.

3. KAPITOLA

„Chtěl jsem se o tom zmínit už dřív," kál se Miller, jakmile vyšli z Hardinovy kanceláře. „Doufám, že nám i přesto pomůžete."

Nikki už se s tím smířila a teď svižně kráčela chodbou. Její vztah s Johnem byl dávno pasé, stejně jako každá další zatracená věc ve Stillwateru. „To je v pořádku. Nevadí, že tam jdu s vámi?"

„Vůbec ne." Miller na ni nesměle pohlédl. „Tohle nejspíš není nejvhodnější chvíle, ale vy se na mě asi nepamatujete, viďte?"

Zastavila a zírala na něj, zatímco se v duchu probírala útržky vzpomínek na střední školu. „Měla bych?"

„Byl jsem o pár ročníků níž. Vzpomínám si, jaké nastalo šílenství po té noci."

„Omlouvám se," řekla. „Ze střední si toho moc nepamatuju."

Rozhostilo se mezi nimi trapné ticho a šli dál. Nikki se probírala vzpomínkami ve snaze Millera zařadit. Byl o něco vyšší než ona, dobře stavěný. V kufru auta si všimla páru běžeckých bot.

„Počkat. Kenny Miller, který překonal školní rekord v běhu na sto metrů?"

Miller se zazubil. „Osobně." Pohlédl na zavřené dveře. „Ještě jednou díky, že tam jdete se mnou. Ale musím vás varovat: Madisonina matka je dost agresivní od chvíle, co jsme poslali případ k ledu. Proto jsem je o nálezu těl informoval raději telefonicky

než osobně. Neskousla by to. Je zdrcená, takže to chápu. Ale umí být pěkně neomalená. Prostě si to jen neberte osobně."

„Nejspíš je pro ni snadnější přetavit zármutek ve vztek," usoudila Nikki. „A já mám celkem hroší kůži, takže o mě strach nemějte."

Miller ještě ani nestihl sáhnout po klice, když se dveře zprudka otevřely a za nimi stál John Banks. Nikki už zapomněla, jak vždycky vyčníval nad ostatními. Právě díky své výšce byl tak úspěšný na běžecké dráze.

„Je mi to moc líto, Johne," hlesl Miller.

„Víte jistě, že je to naše dcera?" Amy Banksová vypadala jako pravá stepfordská panička s dokonale upravenými nehty a blonďatými vlnami. Přešlapovala vedle Johna a objímala se pažemi. Urputnost v jejích očích působila stejně zastrašujícím dojmem jako Johnova výška. Vpíjela se do Nikki pohledem plným bolesti a zmatku. „To proto povolali FBI, že?"

Seržant Miller přikývl. „Budete muset identifikovat tělo, ale ano, jsem si jistý, že je to Madison. Viděl jsem ji. I Kaylee."

Amy se zapotácela vzad, jako by dostala facku. Zavrtěla hlavou a do očí se jí nahrnuly slzy. „To nemůže být ona."

„Mrzí mě to." Millerův tichý hlas jako by ji připravil o poslední zbytky odhodlání.

„Omluvte mě." Amy vystřelila ze dveří a vzápětí už se chodbou rozléhaly vzlyky.

„Dejte jí chvilku." John se posadil. Stále byl štíhlý a dobře stavěný, jen ve vlasech už mu prosvítaly šediny. Značkovou košili zdobily démantové manžetové knoflíčky. Zahlcený zármutkem teď upíral pohled do stolu.

„Upřímnou soustrast, Johne."

Pozvedl k ní vlhké oči. „Jsi to vážně ty, viď? Už jsem myslel, že blouznim."

„Ano, jsem to já." Nikki si sedla naproti němu a náhle nevěděla, co v tom tragicky ironickém okamžiku říct. Před dvaceti

lety to bylo přesně naopak. I když ne docela. Není nic horšího než přežít své dítě. A John zjevně považoval Madison za vlastní.

„Tohle prostě nemůže být pravda. Vím, že už je to kolik týdnů, ale pořád jsem doufal, že se vrátí domů. Kdo mohl něco takového udělat?"

„Jenom ta největší zrůda," odvětila Nikki. „Vím, že je to těžké, ale můžu ti položit pár otázek?"

Přikývl. „Jen nevím, co dalšího bych ti ještě mohl říct. Seržant už se na všechno ptal."

„Jak dlouho se spolu kamarádily?"

„Sotva pár měsíců." John si odkašlal. „Hrály spolu volejbal, ale Kaylee pak z týmu vyhodili za rvačky."

„Je to všechno Kayleina vina." Amy Banksová se vrátila a z jejího žalu se stala smrtonosná zbraň. „Nikdo tu holku pořádně nehlídal. Říkala jsem Madison, ať se od ní drží dál, ale neposlechla mě."

John vzal svou ženu za ruku. „Kaylee nebyla špatné děvče. Její máma hodně pracovala, a tak byla často sama. Spoustu času trávila u nás."

Amy sevřela rty. „Ne že by byla vítaná."

Nikki neuniklo, jak Amy po Johnovi šlehla pohledem pokaždé, když zaznělo Kayleino jméno. Vinila ji z dceřiny smrti, ale on to viděl jinak. Možná proto mezi nimi vznikla taková propast.

„Kayleina matka je na cestě," uvědomil je seržant Miller.

John se podíval na Nikki. „Sledoval jsem tvou kariéru u FBI. Maddie taky. Fascinoval ji ten vrah, který řádil na prestižních univerzitách. Chtěla jít studovat trestní právo, a když zjistila, že tě znám ze střední školy, žadonila, ať ti napíšu, jestli bys jí neposkytla rozhovor v souvislosti s úkolem ke dni profesí. Pořád jsem to odkládal." Johnovi se roztřásla brada a dlaně na stole zaťal v pěst. „A ty teď vyšetřuješ její vraždu."

V posledních ročnících na vysoké a během prvních pár let u FBI si Nikki nijak nevyskakovala a vypracovala se od píky.

O její minulosti věděla jen hrstka vybraných kolegů. Když před šesti lety pracovala pro tým specialistů v Quanticu, sestavila profil, který pomohl dopadnout Marshala Weatherse, známého pod přezdívkou Profesor. Weathers bezmála deset let terorizoval prestižní vysoké školy z takzvané Ivy League, konkrétně Princeton, Brown, Yale a Harvard. Nikki tehdy nebyla hlavní vyšetřovatelkou, ale štěstí jí ho doslova přihrálo do cesty. O jeho dramatickém zatčení v harvardské Memorial Hall informovaly zpravodajské kanály po celé zemi, a tím se dostala do povědomí i Nikki.

Po Profesorově zatčení dostala nabídku založit vlastní analytickou jednotku v St. Paul, která by pokrývala nejen Minnesotu, ale také Iowu, Wisconsin a Michigan. Váhala, jestli do toho jít, protože to zahrnovalo i Stillwater, ale vést novou jednotku byla příležitost, kterou už podruhé nemusela dostat. Její tým se proslavil později v létě, když zatkli Turistu, vraha, který řádil v prázdninových letoviscích.

„Popravdě řečeno nám Profesor dost pomohl. Kdoví, zda bychom ho dopadli, kdyby z toho vynechal své ego," přiznala Nikki. „Vždycky nakonec šlápnou vedle."

„Ale Mráz si venku běhá vesele dál. Nechytli jste ho a teď zabil mou dcerku."

„Nevíme jistě, jestli je to Mrázova práce."

„Ale seržant Miller říkal –"

„Hardinovo podezření Mráze bylo opodstatněné," řekla Nikki. „A je důležité, abychom ho i nadále vnímali jako možného pachatele, není to však jediná varianta, se kterou pracujeme."

Seržant Miller na ni pohlédl s vděčností. „Agentka Huntová bude moudřejší teprve až na základě zprávy od soudní lékařky."

„Trpěla?" zeptal se John.

Nikki zarmouceným rodinám nerada lhala, ale líčení chmurných detailů by ničemu nepomohlo. „Vypadá, jako by spala."

Johnův stoický výraz vzal za své. „Moje ubohá holčička. Je to moje vina."

Nikki poznala, že Johnova láska k Madison byla upřímná, přesto ji trochu překvapovalo, že si vzal ženu s dítětem. John, kterého znala, by se nikdy neusadil, natož aby měl děti. Ale lidi se mění.

„Vím jistě, že tak to není," utěšovala ho Nikki.

„Ale je," trval si na svém John. „Nebyl jsem doma. Měl jsem být, ale ozval se klient, kterému jsem se dlouho nemohl dovolat. Ten chlap je tak vytížený, že je to hotový zázrak, když se utrhne na schůzku. Zašli jsme na oběd v Minneapolisu. Kdybych byl doma, možná by do toho lesa nešla."

„Kaylee už byla u vás, když jsi odcházel?"

Zavrtěl hlavou. „Byla teprve na cestě k nám."

„Zeptaly by se tě, jestli můžou ke kamarádovi a ty bys jim to dovolil." Amy mu promnula rameno. „Dopadlo by to stejně."

„Musím ji vidět," řekl John. „Nedokážu na nic odpovídat, dokud ji neuvidím."

Léta praxe s rodiči Nikki poučila, že Banksovi musí Madison vidět, aby uvěřili, že je skutečně mrtvá. „Chápu. Moje otázky počkají do zítřka. Předpokládám, že budete oba doma."

„Jistě." John vstal a shlédl na ni. Jeho úsměv už jen zdánlivě připomínal ten, kterému kdysi nedokázala odolat. Bylo v něm totiž mnohem víc, něco jako silná touha ji vidět. A on si ten její zřejmě vykládal stejně. „Jsem tak rád, že jsi tady. Totiž, kvůli případu."

John voněl touž kolínskou jako před lety. Stačil jediný závan a všechny vzpomínky, které se tak urputně snažila potlačit, se rázem vrátily. Jsou spolu na večírku a ona mu sedí na klíně s drinkem v ruce. Špitá jí do ucha o „později" a Nikki se červená touhou. Dopije a jde si pro další sklenku, ale alkohol jí stoupá do hlavy. John ji nabádá, aby si lehla, než to s ní sekne…

„Tak tedy zítra." Nikki se otočila k odchodu a vykročila chodbou dřív, než John stihl říct cokoliv dalšího. Vběhla na dámské toalety a zamkla za sebou dveře. Na jazyku se jí utvořil nakyslý povlak, ale třebaže se drahnou dobu skláněla nad umývadlem, nic nevyzvracela a jenom ji pálilo hrdlo. Opláchla si rozpálené tváře a snažila se popadnout dech.

Přemítala, zda tenhle případ skutečně zvládne. Čím déle zůstávala ve městě, tím více emocí to v ní rozdmýchávalo. Nikdy by si to však neodpustila, kdyby se k Madison a Kaylee obrátila zády, a rozhodně nechtěla přispět k té hromadě věcí, kterých už v životě litovala.

Došla si pro kabelku do Millerovy potemnělé kanceláře a hodila si mentolku do pusy. Její chytré hodinky zavibrovaly příchozí zprávou.

Pomoc! Společenská místnost.

Do jaké svízelné situace se mohla Courtney dostat ve společenské místnosti? nechápala Nikki. Pospíchala chodbou za pachem vyčpělé kávy, který se za Courtney táhl, kamkoliv se vrtla.

„Court!" zavolala Nikki. Spatřila ji ještě předtím, než vešla do místnosti.

Courtney seděla na zemi s oteplovačkami zaseknutými u kotníků. Zjevně se jí podařilo proplést gumu ve spodní části pravé nohavice s tkaničkou. Nikki si vedle ní klekla a pustila se do rozvazování.

Jakkoliv měla Courtney ráda, nikdy nepřestávala žasnout nad tím, jak se někdo tak inteligentní může dostávat do takhle prekérních situací. Courtney nastoupila do jednotky v St. Paul zároveň s Nikki a hned v prvních šedesáti minutách se nechtěně zabouchla ve skladu.

„Jak ses do toho mohla takhle zamotat?" nechápala Nikki.

„Netuším, ale nejradši bych se odřízla."

„Počkej." Nikki ze zadní kapsy vytáhla pilníček na nehty a strčila ho do uzlu. Na čtvrtý pokus jej uvolnila natolik, aby se dal rozvázat.

Courtney vstala, vysoukala se z kalhot a zpocenou tvář si otřela do rukávu. Měla na sobě černé legíny s potiskem lebek. „Bože, já se potím."

Nikki se zasmála, posadila se a náhle z ní spadla veškerá tíha. „Měla jsem si tě vyfotit."

„To bych tě nakopala." Courtney ztěžka dosedla na židli vedle ní. „Nebýt té jedovaté zimy, navrhla bych, že zajdeme na panáka. Bůh ví, že si to zasloužíme."

Courtney byla jedním z pěti lidí, které Nikki považovala za přátele. Poslední dva roky na střední platila za vyvrhele, kterého všichni jen litovali a šuškali si o něm za jeho zády. Raději se proto přede všemi uzavřela, aby to nějak přežila. Na vysoké to bylo přesně naopak: kamarádit se s Nicole Walshovou bylo vnímáno jako terno. Jenže poznat, čí přátelství je opravdové, vyžadovalo mnohem větší úsilí, než byla Nicole ochotná vynaložit. Před vstupem do FBI už měla schopnost udržet si odstup od ostatních v malíku, což se týkalo i jejího bývalého manžela. Původně měla v úmyslu zavést stejný postup i se svou minnesotskou jednotkou, ale Courtneyina osobitost Nikki odzbrojila. Staly se z nich dobré kamarádky a z Nikki se díky tomuto přátelství stal lepší člověk. A navíc byla zatraceně velká klika mít Courtney v týmu. „Našla jsi něco na tělech?"

„Zkoušela jsem jenom to UV záření ve voze. Žádné skvrny ani viditelné známky čehokoliv."

Přesně jak Nikki předpokládala. „V úřadu šerifa také moc důkazů není. Na stezce ani v přilehlém okolí nic použitelného nenašli. Dívky zmizely v polovině října. Ten den bylo hezky, takže se nenašly ani otisky bot. Žádné stopy tkáně či fyzického napadení, což mě přivádí k myšlence, že dívky možná stezku opustily dobrovolně."

Do dveří vstoupil Liam s beranicí stále ještě na hlavě. „Proč já radši nevzal tu práci na Floridě?"

„Protože jsi chtěl spolupracovat s těmi nejlepšími." Courtney po něm hodila svlečenými kalhotami. „Můžeš být rád, že nás máš."

„Občas o tom pochybuju," utrousil a změřil si ji od hlavy až k patě. „Proč jsi tak zpocená?"

„To je na dlouhé vyprávění."

Když se Nikki dozvěděla o nových testech DNA, svůj tým jasně uvědomila, že celou záležitost nechá na státním návladním. „Jistě jste oba viděli ty protesty venku. Netušila jsem, že Mark Todd se těší takové podpoře, ale zdá se, že to nehodlají hned tak vzdát. Chci vás však ujistit, že na tenhle případ to nebude mít žádný vliv. Co se mě týče, je to uzavřená záležitost. Mám v úmyslu je ignorovat. Mou práci na tomto případu to nijak neovlivní."

„O tom nepochybuju," řekl Liam. „Jen bych nerad, aby nás to nějak brzdilo."

„Údajně si udržují zdvořilý odstup. Dokud to tak bude, není důvod se jich bát." Nikki se děsila toho dalšího, co jim chtěla povědět. Opětovný kontakt s Johnem nebyl problém. Nechtěla však, aby jejich někdejší vztah vyvolal v případu Kaylee a Madison senzaci. „Chci, abyste to slyšeli ode mě: Madisonin otčím je můj bývalý přítel. Chodila jsem s ním, když mi zabili rodiče. Pro mě to problém nebude, ale média si na tom určitě smlsnou."

Liam vyjeveně přikývnul.

Courtney na ni tázavě pohlédla, ale Nikki jen zavrtěla hlavou. Ráda by jí řekla víc, ale teď na to nebyla ta správná chvíle.

Jednotka profilování pachatele fungovala měsíc, když Courtney poprvé v životě ohledávala oběť domácího násilí. Bez mrknutí oka celé hodiny sbírala důkazy z ženina těla a oděvu, a posléze i z místa činu. Když tam skončili, Courtney se otočila k Nikki s tím, že jdou do baru na konci ulice. O půl láhve tequily později se Courtney stala jednou z mála, kteří znali Nikkinu bezútěšnou minulost. Svým nadřízeným to tajit nemohla, ale víc jak deset let poté, co se stala tou dívkou, které zavraždili rodiče, o tom Nikki dobrovolně řekla jen jedinému člověku: svému bývalému manželovi. On a Courtney byli i nadále jediní u FBI, kdo znali i ty nejtemnější detaily oné noci.

Nikki pohlédla na Liama. „Poslala jsem ti seznam podezřelých osob, který seržant sestavil ještě v době, kdy byly dívky nezvěstné. Potřebuju, abys mi o každém z nich zjistil, co se dá."